

הנדון:

השקר הגדול נחשף. עכשיו יהיו עולייכפייה

ציונות אנדרית

הם, נשותיהם וילדיהם. זה היה אחד המיבץ צעים הגדולים של רצחיהם במאה ה-20. גם אדולף היטלר הכריז, לקראת סוף מלחמת העולם השנייה, שאם העם הגרמני אינו מסוגל לנצח במלחמה ולהשתלט על העולם, מוטב שיימחק מעל פני האדמה.

הציונות — להבדיל אלף אלפי הבדלות! — באה להציל את העם היהודי על-ידי ריכוזו בארץ-ישראל. כאשר הסתבר שיהודים בארצות-החושש אינם מתכוונים להגשים חלום זה, קמה אסכולה שאמרה שצריכים להכריח את תם — בעל כורחם, לטובתם.

אחת הדוגמות המובהקות ביותר של "ציונות אכזרית" היתה פרשת הפצצות בנתיבי-הכנסת בנג' דאד ובנצרה בראשית שנות ה-50. ליהודי-עיראק הורשה או לעלות לארץ-ישראל, תוך זמן קצוב ותוך ויתור על רכושם. ליהודים לא היה כל-כך חשק לעשות זאת. שליח-ישראל הטמינו פצצות בנתיבי-הכנסת והטילו על היהודים פחד של פוגרומים. זה עורר.

אחרי מלחמת-העולם השנייה, כאשר מאות אלפי יהודים נמקו כתנאים איומים במחנות-העי קורים באירופה, עלתה ההצעה להעביר ילדים יהודים מן המחנות האלה לחיים טובים בצרפת. דויד בן-גוריון, ציוני אכזרי מאד, אסר זאת. הוא סבר כי הימצאות הילדים במחנות תחזק את דרישת התנועה הציונית להעלותם לארץ-ישראל.

עוד בימי הנאצים, לפני השואה, ראתה ההנהגה הציונית בעין רעה כל ניסיון למלט יהודים מגרמניה הנאצית לארצות-הבל. מי שלא היה מוכן לעלות לישראל לא עניין אותה.

השקפה מעין זו טמונה בתחילת הממשלה. אם היהודים אינם מוכנים לעלות לישראל, לטובתם, אז שילכו לעזאזל. ליתר דיוק: שיישארו בארץ שעוד אתמול קראו לה ראשי ישראל "תופת", ומחנה-ריכוז ענקי."

מ בחינת הציונות האכזרית יש בזה הגיון. כמו ההגיון של סטאלין והאינקוויזיציה.

הגיון זה אומר כך: רק בארץ-ישראל יתכנו חיים יהודיים. בכל מקום אחר מוכרחה האנטי-סמיות לנצח. מה שקרה אתמול בגרמניה מוכרח לקרות מחר בארצות-הברית. לכן, אם אנחנו מפי עילים אמצעים אכזריים כדי להכריח את היהודים לבוא הנה עכשיו, אנחנו עושים להם טובה. אנחנו מצילים אותם בעל כורחם. אנחנו מיטיבים בהם לדעת מה טוב להם.

הנימה הזאת ("אנחנו מיטיבים מהם לדעת מה טוב להם") איננה נכונה לכל היתר. נועות הקנאות, לכל, המאמינים האי-מיתיים, הדתיים והחילוניים.

אני ישראל. בישראל, אני מעניין בעלייתם של יהודים, המוכנים לקשור מרצון חופשי את גורלם לגורל המדינה הזאת, לבנות בה חיים חופשיים.

אני דוגל בזיקה הטבעית בין הרוב היהודי במדינת-ישראל ובין היהודים בעולם, החפצים בזיקה הדדית זו. מבחינה זו אני ציוני.

אבל אני מתנגד לציונות אכזרית, לתפיסה שאינה שונה מזו של הבולשביקים האכזריים בימי סטאלין. אני בעד גלאסנרסטי ציוני ופריסטי רויקה ציונית.

אם יהודי ברית-המועצות רוצים להגר לארץ-ישראל, ואם יהודי דרום-אפריקה רוצים להגר לקנדה ולאוסטרליה, ואם יהודי איראן מהגרים לשווייץ, ואם יהודי דרום-אפריקה מהגרים לביארוס — זוהי זכותם.

פירוש הדבר שנכשילנו. נכשילנו להפוך את מדינתנו למוקד של משיח. כה, הטבענו עליה חותמות של מילחמת-נצח, היכוי כרוסאלי של עם אחר, כפייה חתית, ביוז רוקרטיה רכובה, שחיתות ונחשלות.

אם אנחנו רוצים למשוך את פנה המוני בני-אדם ללא-כפייה, עלינו לשנות את צבא המדינה. זוהי חובתנו בישראלים. זוהי גם חצי-זנות האמיתית.

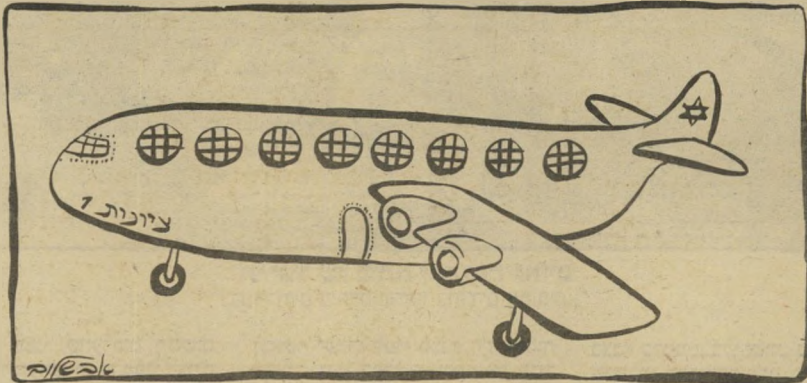
ראל, ואחרי שיתרגלו לארץ יישארו כאן. האחרים יישארו בנתיבי-המועצות.

מתנגדי ההחלטה מאמינים כי הרוב הגדול יישאר בנתיבי-המועצות, ושעם ההחלטה תחליש עוד יותר את החשק לבוא לישראל. היהודים האלה כמהים לארץ של חופש, שאין בה כפייה אידיאולוגית. אין הם משתוקקים להחליף את הכפייה האידיאולוגית הסובייטית בכפייה אידיאולוגית ציונית.

חזויה-שחורות מציירים תסריטים חמורים עוד יותר: הסגנות-זעם של עולים סובייטיים בנמלה-העופה בך גוריון, בדרישה להטיסם לארצות-הברית. או הסגנות של סירובניקים לפני המישרד הקונסולרי הישראלי (לכשיר קום) בדרישה להטיסם לוונייה. או הפיגורת יהודיות לפני השגרירות האמריקאית במוסקבה.

הקג"ב עשוי להסתכל בכך בשימהחליד, ואף לעודד הפגנות כאלה.

אולם ההחלטה של ממשלת-ישראל חורגת בהרבה מן ההיבט המעשי של כדאיות. אפשר להתווכח אם בעיקבות ההחלטה יבואו

על כן להצטייר באשרה לישראל. בעזרתה הוא מגיע לוונייה. משם הוא ממשיך לארצות-הברית. הוא יכול להגיע לארצות-הברית בני קל, מפני שהוא נהנה שם ממעמד רישומי של "שליטי", האירגונים היהודיים שם עוזרים לו להתבסס.

לישראל באו רק מי שרוצים לחיות כאן, להצטרף למדינה ולשאת בעולה, מטעמים ציוניים ו/או דתיים. כל זה אמור להשתנות עכשיו.

על פי ההחלטה, יוכרחו היהודים לבוא למדינת-ישראל.

להלכה, ויכלו לקבל אחר-כך החלטה חופשית אם להישאר כאן או להמשיך בדרך. כנסיה-הכל נדרש מהם לראות את הארץ ולשהות בה זמן-מה, לפני שהם מקבלים החלטה כזאת.

בסופו של דבר שקר. אחרי שהגיעו הנה, לא יוכלו היהודים להמשיך מכאן לארצות-הברית.

לא יהיה להם עוד מעמד של "פליטים". הם יצטרכו לעמוד בתור לפני השגרירות האמריקאית, ככלל-ישראלי אחר, ולעבור את הנהלה הארץ והמסוכן של קבלת אשרת-הגירה. רובם לא יקבלו אותה. גם לא יהיה להם הכסף הדרוש כדי לעבור תהליך-הגירה כזה.

לכן תועמד בפועל לפני היהודי הסובייטי הברירה הפשוטה: להישאר בארץ הגלאסנרסטי והפרסטרזיקה כפי-רובניק מסוג חדש — או לעלות לישראל, ראל, באסיר-ציון מסוג חדש.

מצדדי ההחלטה מאמינים כי חלק ניכר משופרי-ההגירה יחליטו ככל זאת לעלות לישראל.

בארצות-הברית, אין היהודים מקבלים אשרת-יציאה לאמריקה.

מדוע?

יש לכך סיבה פנימית סבירה. עשרות מיליוני אזרחים סובייטיים, בני כל הלאומים, היו רוצים להגר לארצות-הברית, אילו זה ניתן להם. כדי להתניק באיבה כל מחשבה כזאת, נחשמה ההגירה מכרית-המועצות למערב. איאפשר להפלות את היהודים לטובה, מבלי לגרום להתקפה אנטי-שמית על השילטון.

אולם ברית-המועצות מכירה למעשה בטענה שישראל היא מולדת היהודים הסובייטיים, כשם שגרמניה היא מולדת הגרמנים הסובייטיים (הגרמנים של הוולגה). על כן אפשר להתיר ליהודים לעלות לישראל, מבלי ליצור תקדים מסוכן לגבי עמים אחרים.

משום-כך מתעלמים הסובייטיים כי מידה רבה מן ההזרות שלהם בענייני הגירה, כל עוד נשמרת הסיקציה שזוהי עליה לישראל.

לא איכפת להם לאן היהודים מהגרים באמת. לא איכפת להם גם אם כל המיסמכים הדרושים למתן אשרת-יציאה אינם מדויקים לגמרי. חשוב להם רק שהסיקציה תישמר.

יהודי המבקש לצאת מכרית-המועצות צריך

ממשלת-ישראל קיבלה החלטה שיש בה הוראה נאשמה נוראה.

היא הוראתה קבל עם ועולם שהיא שיקרה במשך שנים.

בכל השנים האלה טענה ממשלת-ישראל של-יהודי ברית-המועצות צפויה סכנה נוראה, לא רק סכנה של השמדה רוחנית, אלא גם סכנה של השמדה פיזית.

על סמך הטענה הזאת הוקמה מערכת עולמית של מאבק ומחאה, הוקמו תנועות ואירגונים, נערו כו ועידות וקונגרסים. הכל כדי להציל בעוד מור עד את יהודי ברית-המועצות מהשמדה כפולה זו. למען מטרה זו גויסו מאות מיליוני דולארים. התפרנס צבא שלם של עסקנים, שטיילו בין מלך-נות-הפאר בעולם. ניתן תוכן וטעם לתנועה הציונית הגוססת.

שליחים נשלחו לתוככי ברית-המועצות. נוצר מגע עם סירובניקים למיניהם. טופחה שורה של גיבורים לאומיים, שהפכו, עם הגירתם מברית-המועצות, לבנייכית של גדוליה-העולם:

נגד מוסקבה ופסטיכולוגית, שטרחה יעילה מאוד של לוחמה פוליטית ופסיכולוגית, שתפסה מקום נכבד במערכות המילחמה הקרה שבין שתי מעצמות-העל.

כל זה תחת הסיסמה: שלח את עמי! הצילו את יהודי ברית-המועצות! תנו להם להגר בהמוניהם, לפני שזה יהיה מאוחר מדי!

עכשיו באה ממשלת-ישראל ומורה בפה מלא: לא רובים ולא יער.

כל הדיבורים האלה היו שקר וכזב. שום סכנה גופנית אינה צפויה ליהודי ברית-המועצות, וגם הסכנות האחרות אינן רציניות.

שהיו אילו היו כל הסכנות האלה קיימות, לא היה עולה כלל על הדעת שממשלת-ישראל תקבל החלטה שתמך נע מרוב היהודים לצאת מברית-המועצות.

וזהי המשמעות המעשית של ההחלטה האר-מרת שכל יהודי סובייטי המקבל אשרה ישראלית חייב לעלות למטוס לבוקרשט, ולטוס משם לישראל.

ברור לכל כי חלק ניכר מבין היהודים מבקשי-ההגירה יעדיפו במקרה זה להישאר בברית-המועצות.

עצום. אם שום סכנה אינה צפויה להם שם, הרי החלטה זו יכולה להיות סבירה.

אך אם צפויה להם שם סכנה, הרי זוהי החלטה ניבזית.

ומכיוון שממשלת-ישראל אינה מוכרבת מפושעים (אולי ממסילים, אולי מבורים, אך לא מפושעים) מוכן שלדעת הממשלה שום סכנה אינה צפויה ליהודים החיים בברית-המועצות. זהו ההיבט החשוב ביותר של החלטה זו.

כדי להבין את מלאו המשמעות של ההחלטה, יש לדעת את העובדות.

מאז ראשית שנות ה-70, ניתן כמעט ל-300 אלף יהודים להגר מברית-המועצות. 170 אלף מהם היגרו לישראל, לעומת 120 אלף שהיגרו לארצות-הברית.

אולם בעוד שכראשית התקופה עלו הרוב לישראל, השתנתה בהתמדה הפרופורציה לרעה. **בחדש מאי 1988 הגיע שיעור ה-11% שורדי-י-90%, והוא ממשיך לעלות.** הוא עלול להתקרב ל-100%.

מכאן הבהלה, שהולידה את ההחלטה הזאת.

כדי לצאת מברית-המועצות, זקוק יהודי לאשרה ישראלית. חוק ממיספר קטנטן של יהודים, שיש להם בני-מישפחה קרובים ביותר